

ת"פ 22752/12/14 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז תל אביב נגד איילין דרסו, אינדשאו צאנה, סולומון וורקנר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 22752-12-14 מדינת ישראל נ' דרסו(עציר) ואח'
לפני כב' השופט ירון לוי

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון רגב
פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשמים: (1) איילין דרסו (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אורי קינן - מטעם הסנגוריה הציבורית
(2) אינדשאו צאנה
ע"י ב"כ עו"ד סנדי אלמוגי - מטעם הסנגוריה הציבורית
(3) סולומון וורקנר
ע"י ב"כ עו"ד ירוסלב מץ - מטעם הסנגוריה הציבורית

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות אלימות שונות, שעברו בעת בילוי במועדון בתל-אביב, שבמהלכו נדקרו 2 מתלוננים באמצעות סכין, ואחד מהם פונה, במצב אנוש, לבית החולים.

העובדות

2. ואלה העובדות בהן הודו והורשעו הנאשמים:

(א) בתאריך 24.10.2014 לפנות בוקר ולא יאחר מהשעה 02:00, הגיעו הנאשמים למועדון "אמיגוס" שבתל-אביב (להלן: "**המועדון**"), למטרת בילוי.

(ב) באותו זמן, שהו במועדון תומר נגוסה (להלן: "**תומר**") ודניאל גולא (להלן: "**דניאל**").

(ג) סמוך לשעה 02:59, יצא נאשם 1 מחוץ למועדון ובסמוך לשעה 03:35 ניגש הנאשם 1 לתומר וחבריו שעמדו אף הם מחוץ למועדון, קרא לעברם קריאות גנאי וגידפם.

עמוד 1

(ד) בסמוך לשעה 04:00, שב נאשם 1 למועדון וקרא לנאשמים 2 ו-3 לחבור אליו מחוץ למועדון. הנאשמים 2 ו-3 יצאו מהמועדון, כשבעקבותיהם יצא גם נאשם 1.

(ה) בהמשך, קרא נאשם 1 לתומר וביקש ללכת עמו הצידה ומשזה נעתר לבקשתו, הכה אותו נאשם 1, בראשו באגרופים בידו האחת תוך שהוא קורא "איפה חבר שלך? זה שאמר שידקור אותי", ובידו האחרת נעץ בירכו השמאלית של תומר סכין (להלן: "**הסכין**"), אותה קיבל מאדם אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה ואשר עמד לצידו.

(ו) כתוצאה מהדקירה, נגרם לתומר חתך שטחי בירכו השמאלית והוא נזקק לטיפול רפואי.

(ז) בהמשך, התפתחה במקום קטטה, במהלכה תקף נאשם 3 את תומר על ידי כך שאחז בו, היכה אותו ובעט בו בעוצמה. כתוצאה מהתקיפה נפל תומר ארצה.

(ח) באופן שאינו ידוע למאשימה, עברה הסכין מידי נאשם 1 לידי נאשם 2 ובסמוך לאחר מכן, תקף נאשם 2 שלא כדין את דניאל על ידי כך שדקר אותו באמצעות הסכין בבית החזה ובבטן.

(ט) כתוצאה מהתקיפה נגרמו לדניאל פצעי דקירה בבית החזה, בבטן התחתונה ובמותן שמאל והוא פונה לבית החולים במצב אנוש, כשהוא מחוסר הכרה עם דם פנימי.

דניאל אושפז בטיפול נמרץ ושחרר לאחר 11 ימים.

העבירות

3. הנאשם 1 הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 ביחד עם סעיפים 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

4. הנאשם 2 הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיפים 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק.

5. הנאשם 3 הורשע בעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(א) לחוק.

הסדר הטיעון

6. ב"כ הצדדים הדגישו בטיעוניהם כי ברקע ההסדר, עמדו שיקולים ראייתיים. ב"כ המאשימה הצהירה כי המתלוננים מודעים להסדר הטיעון והסכימו לו.

במסגרת ההסדר, עתרו הצדדים במשותף, לגזור על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1 - 12 חודשי מאסר בפועל, לצד הפעלת 4 חודשי מאסר מותנים (ת"פ 47466-01-13), מחציתם ירוצו במצטבר ומחציתם בחופף, כך שבסך הכל יישתו על הנאשם 1, 14 חודשי מאסר, שמנינם ממועד מעצרו, מאסר מותנה בגין עבירות אלימות ופיצוי בסך 1,500 ש"ח למתלון תומר.

הנאשם 2 - 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (20/11/2014-10/02/2015), מאסר מותנה בגין עבירות אלימות ופיצוי בסך 9,000 ש"ח למתלון דניאל.

הנאשם 3 - 99 ימי מאסר בפועל לתקופה החופפים את תקופת מעצרו (20/11/2014-26/02/2015) ומאסר מותנה בגין עבירות אלימות.

ב"כ המאשימה הפנתה את בית המשפט להמלצת שירות המבחן להשית על הנאשם 3, צו של"צ בהיקף של 150 שעות לצד צו מבחן, אך הדגישה כי המדינה אינה חוזרת בה מהסדר הטיעון.

דין והכרעה

7. הלכה היא כי קיומו של הסדר טיעון - בין אם הוא קובע טווח ענישה ובין אם עונש קונקרטי - אינו מבטל את תחולת הוראות תיקון 113 לחוק (ע"פ 512/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (04.12.2013); ע"פ 3856/13 **גוני נ' מדינת ישראל** (03.02.2014); ע"פ 9246/12 **חמאסה נ' מדינת ישראל** (24.03.2014); ע"פ 8820/14 **זהר שחר נ' מדינת ישראל** (17.05.2015)). זאת, לצד הכלל המצמצם את התערבות בית המשפט בהסדר הטיעון, לאחר שהגיע למסקנה ששיקולי התביעה בקביעת העונש המוסכם היו ראויים, וכי ההסדר אינו מנוגד לאינטרס הציבורי (ע"פ 1958/98 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.12.2002)).

מתחם העונש ההולם

8. אין חולק שמדובר ב"אירוע אחד", לפי סעיף 40(א) לחוק.

9. במעשיהם פגעו הנאשמים בצורה חמורה, בערכים המוגנים של כבוד האדם, שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה על הגוף, הביטחון האישי, והביטחון הציבורי.

10. מדובר באירוע אלימות חמור שלמרבית הצער, אינו נדיר במקומותינו. מחובת בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה באלימות בכלל, ובתופעת "תת תרבות הסכין" בפרט, באמצעות ענישה הולמת.

בחינת פסיקת בית המשפט העליון בשנים האחרונות מלמדת על מגמת החמרה בעונשם של המורשעים בעבירות אלימות מסוג זה (ראו: ע"פ 7475/14 **קבהא מהדי נ' מדינת ישראל** (25.12.14), פסקה 13 והפסיקה המוזכרת שם).

בהקשר זה, יפים דברי בית המשפט העליון (כב' השופט א' רובינשטיין (כתוארו דאז)):

"יש בסופו של יום מגמה ברורה בפסיקתו של בית משפט זה, והיא נובעת מצרכי הזמן והמקום: לתרום אותה תרומה שיכול בית המשפט להרים למאבק בתופעת הסכינאות, מעין מכת 'מדינה', על ידי יחס מחמיר. ... סכין היא נשק קר השווה לכל נפש, המצוי בכל מטבח, וככל שייחם המזג כך יונף הנשק הקר, בקלות ובקלות דעת. גם במקרה דנא באה הרמת הסכין בסיטואציה שאינה מצדיקה זאת, על רקע סכסוך נושא בין משפחות ואולי ביטוי שפתיים של המתלונן שלא נשא חן בעיני המערער. כגון דא עמלים אנו לשרש. במעשי דקירה שנסייתו בפציעה של ממש שלוש שנות מאסר בפועל, אף אם אין עונש קל, אינו עונש חמור שיש להתערב בו".

(ע"פ 8597/07 זועבי נ' מדינת ישראל (15.01.2008)).

בית המשפט העליון איזכר דברים אלו גם בע"פ 8242/13 מוראד נ' מדינת ישראל (07.05.2014), פסקה יב', בציון כי "הדברים מדברים בעדם, והעונש שם היה חמור יותר - ודומה שהם יפים גם לעניינו, משחלפו שנים והתופעות עמנו עתה כאז".

בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013), הקל בית המשפט העליון בעונשו של "בגיר-צעיר", שהורשע על פי הודאתו, בעבירות חמורות יותר מעניינו של נאשם 2, חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט, לאחר שדקר מתלונן בסכין מטבח במהלך קטטה, והעמידו על 18 חודשי מאסר בפועל חלף 22 חודשי מאסר בפועל.

11. לחומרת הנאשמים יש לזקוף את ביצוע העבירות בצוותא חדא ובהיותם תחת השפעת אלכוהול. אני שותף לדעת ב"כ הנאשם 2, כי בעובדה שעבירות נעברו תחת השפעת אלכוהול יש כדי להקהות את חומרת העבירה ולהוות נסיבה לקולא. על הצורכים אלכוהול להיות מודעים להשפעתו הרעה על יכולת שליטתם בהתנהגותם, ובתוצאותיה, כפי שבא לביטוי במיוחד בעניינו של הנאשם 2, והנזקים שגרמו מעשיו למתלונן דניאל, שאותו דקר ואך בנס, לא נסתיים האירוע בתוצאות קשות יותר.

חומרה יתרה מצויה בעניינם של הנאשמים 1 ו-2, שהשתמשו בסכין ואף גרמו לחבלות למתלוננים, בדרגות חומרה שונות.

אין חולק שחלקו של הנאשם 2 הוא החמור מבין הנאשמים, כפי שאף עולה מהצהרת נפגע העבירה של דניאל (ת/5).

12. לאור כל האמור, אני קובע שמתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשעו הנאשמים 1 ו-2 נע בין 12 ל-48 חודשי מאסר לריצוי בפועל ובעניינו של הנאשם 3 מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר לריצוי בפועל.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

הנאשם 1:

13. הנאשם 1, כבן 18.5, למרות גילו הצעיר, הספיק הנאשם 1 לצבור לחובתו הרשעות במגוון עבירות אלימות, רכוש והפרת הוראה חוקית (1/ת).

14. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם 1, בן זקונים למשפחה המונה חמישה ילדים, שעלתה ארצה מאתיופיה בשנת 2000. אביו של הנאשם 1, נפטר באופן פתאומי, ואמו מתקיימת מקצבת נכות, קרובי משפחה של הנאשם 1 מרצים כיום עונשי מאסר בפועל. במהלך התבגרותו, שולב הנאשם 1 במסגרות שונות של מעונות אך סיים את שהותו במסגרת מסודרת בגיל 16 וחצי. הנאשם 1 פנה ביוזמתו לשירות המבחן וללשכת הגיוס על מנת שאלה יסייעו לו להתגייס לצבא, אך ההליך הוקפא בשל מעורבותו בתיק זה.

הנאשם 1 אישר כי ביצע את המעשים נוכח תקיפתו על ידי המתלוננים שאיימו עליו כי ידקרו אותו וכי במהלך הבילוי צרך אלכוהול.

השירות התרשם כי הנאשם 1 נוטה להתפרצויות אלימות ולהתנהגויות אימפולסיביות ומתקשה לבחון את דפוסי המכשילים. השירות העריך כי הסיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות על ידי הנאשם 1 גבוה וכי, בשלב זה, הסיכוי לשיקום נמוך, ולכן המליץ על ענישה מוחשית, הכוללת רכיב מאסר בפועל.

הנאשם 2:

15. לחובת הנאשם 2, כבן 19 וחצי, רישום ללא הרשעה מבית המשפט לנוער, בגין עבירות הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ושימוש ברכב ללא רשות (2/ת).

16. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם 2 עלה ארצה מאתיופיה בהיותו כבן 4, והוא בן למשפחה המונה 6 אחים. לדברי הנאשם, מאז גיל 16, החל להתרועע עם חברה שולית ועל רקע זה עבר ללמוד במסגרת פנימייה. טרם גיוסו לצבא, השתלב הנאשם 2 בקורס קדם צבאי, אך על רקע מעורבותו בפלילים, הופסקה השתתפותו בקורס והוא לא גויס לצבא. תוצאה, שלדברי הסניגורית, היא הענישה הקשה מבחינתו. במהלך מעצר הבית בו הוא שוהה, שולב הנאשם 2 בקבוצה טיפולית לצעירים עוברי חוק יוצאי אתיופיה.

הנאשם 2 הודה במעשיו והביע צער וחרטה על הפגיעה הקשה שהסב. שירות המבחן העריך שהסיכון להישנות עבירות אלימות בעניינו של הנאשם 2 הוא בינוני וברמת חומרה בינונית.

הנאשם 3:

17. הנאשם 3, כבן 20 וחצי שנים, למעט הרשעה בעבירה צבאית, עברו נקי (3/ת).

18. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם 3 עלה ארצה מאתיופיה בגיל שנה, יחד עם הוריו. הנאשם

3 שני מבין שישה אחים. הנאשם 3 שירת בצבא כ-10 חודשים וכעת נמצא בדחיית שירות, בשל קשיים כלכליים. הנאשם 3 נטל אחריות על מעשהו, וסיפר כי חש "מחויבות" לסייע לחבריו בקטטה.

השירות העריך כי קיים סיכוי נמוך להישנות עבירות אלימות ברמת פגיעה נמוכה ולפיכך המליץ להטיל על הנאשם 3 150 שעות של"צ לצד צו מבחן.

19. בעניינם של כל הנאשמים יינתן משקל הולם לקולא לגילם הצעיר והיותם "בגירים-צעירים" (ראו: ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013)), להודאתם, לנטילת האחריות וחסכון זמן בית המשפט.

סיכום

20. לאחר ששקלתי את מהות העבירות, את נסיבותיהן, את הסדר הטיעון והסכמת המתלוננים, רמת הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשעו הנאשמים, את מגמת ההחמרה בעבירות אלימות וכן את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שההסדר בעניינם של הנאשמים 1 ו-2 נוטה לקולא, ואילו ההסדר בעניינו נאשם 3 סביר ומאוזן.

חומרת החבלות, ובמיוחד אלה שגרם הנאשם 2, ביחד עם האינטרס הציבורי בהרתעה נוכח נפוצות "תופעת הסכינאות" מטילים את הכף לטובת הטלת עונשים חמורים יותר מאלה שעתרו הצדדים במסגרת ההסדר. בנוסף, ספק רב בעיניי אם יש בגילם הצעיר של הנאשמים כדי להיטיב את עוצמת הנזק שגרמו למתלוננים, או להוות נסיבה כה משמעותית לקולא, בשים לב לכך ש"תת תרבות הסכין" נפוצה במיוחד בקרב קבוצת גיל זו.

עם זאת, לאור הטעמים להסדר, ובמיוחד, הקשיים הראייתיים, ויתר נסיבות הקולא, איני סבור שההסדר חורג ממתחם העונש ההולם, באופן המצדיק אי כיבודו (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל (25.12.2002)).

סוף דבר

21. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1:

(א) 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

(ב) אני מורה על הפעלת 4 חודשי מאסר מותנים למשך שנתיים, שנגזרו על הנאשם ביום 06.01.2014 בת"פ 47466-01-13. 2 חודשי מאסר ירוצו במצטבר לעונש המאסר והחודשיים נותרים ירוצו בחופף, באופן שהנאשם 1 ירצה, בסך הכל, 14 חודשי מאסר בפועל, שמניינם מיום מעצרו 13/11/2014.

(ג) 6 חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים, מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם 1 לא יעבור את העבירה בה הורשע, או כל עבירת אלימות.

(ד) הפיצוי שהופקד, בסך 1,500 ₪ יועבר למתלון תומר גוסה, עד תביעה מס' 29.

מומלץ שהשב"ס יבחן אפשרות שילוב הנאשם 1 בהליך טיפולי מתאים.

הנאשם 2:

(א) 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו (20/11/2014-10/02/2015).

הנאשם 2 יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר ביום 25.5.15 שעה 08:30 בבית המעצר ניצן.

כל תנאי השחרור כפי שנקבעו במ.ת. 22811-12-14 - יוותרו על כנם.

בהסכמת הצדדים, יפתח "חלון" באיזוק האלקטרוני ביום 21.5.15 בין השעות 12:00 - 16:00 בליווי ובפיקוח המפקחים שאושרו, ללא חלונות נוספים באותו יום.

(ב) 12 חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים, מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם 2 לא יעבור את העבירה בה הורשע, או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

(ג) 6 חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים, מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם 2 לא יעבור עבירת אלימות שאינה מסוג פשע.

(ד) פיצויים בסך 9,000 ₪ למתלון דניאל גולא.

סך 9,000 ₪ שהופקדו (6,500 ₪ בהליך זה ו- 2,500 ₪ שהופקדו בתיק המעצר מ"ת 22811-12-14) יועברו למתלון דניאל גולא, עד תביעה מס' 28.

מומלץ ששירות בתי הסוהר יבחן אפשרות שילוב הנאשם 2 בטיפול בתחום השליטה בכעסים, כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

הנאשם 3:

(א) 99 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (20/11/2014-26/02/2015) החופפים לתקופת מעצר הנאשם 3.

למען הסר ספק הנאשם 3 אינו צריך לרצות מאסר נוסף בפועל.

(ב) 4 חודשי מאסר מותנים, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם 3 לא יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות אחרת.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים.

ירון לוי, שופט